

Λόγος εγκωμιαστικός στον άγ. Γεώργιο της Τσερνίκα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν δεν αναφερθούμε στους Αγίους της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου που έζησαν εδώ, αλλά η πρόνοια του Θεού οδήγησε τα βήματά τους πάλι πίσω στις ιδιαίτερες πατρίδες τους για να φωτίσουν με το φως τους το λαό των περιοχών, που τους ετοποθέτησε ως ηγέτες πνευματικούς. Θα μιλήσουμε για δύο Αγίους, που η αγιοποίησή τους έγινε από το Ορθόδοξο Πατριαρχείο Ρουμανίας.

Ο Άγιος Γεώργιος της Τσερνίκα

Η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Ρουμανικής Εκκλησίας κατέταξε στην χορεία των αγίων τον άγιο Γεώργιο της Τσερνίκα τον Οκτώβριο του 2005 και καθόρισε ημέρα εορτασμού της μνήμης του την 3^η Δεκεμβρίου, κατά την οποία έγινε η επίσημη αγιοποίησή του.

Ο άγιος Γεώργιος γεννήθηκε το έτος 1730 στην κωμόπολη Σαλιστέα Σιμπίου της Τρανσυλβανίας. Από μικρός ήθελε να γίνει μοναχός στο Άγιον Όρος. Νέος και πτωχός δεν θα μπορούσε να φθάσει στον Άθωνα, όμως η Παναγία, βλέποντας την καθαρή καρδιά του και το ζήλο που είχε, έσπευσε προς βοήθεια. Έφυγε από την περιοχή του λόγω των διωγμών που έκαναν οι αιρετικοί Ουνίτες και έφθασε στο

Βουκουρέστι. Εκεί συνάντησε έναν Έλληνα μητροπολίτη ονόματι Ρόσκα, ερχόμενο για δουλειές στην ρουμανική χώρα και τον ακολούθησε μέχρι την Κωνσταντινούπολη. Έμεινε μαζί του και πέρασε τρία χρόνια εν υπακοή. Ο μητροπολίτης, μεγάλος σε ηλικία, επιθυμούσε να αποσυρθεί στην ησυχία και, παίρνοντας μαζί τον μαθητή του, ήλθαν στο Άγιον Όρος και εγκαταστάθηκαν στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου. Εκεί ο μητροπολίτης τον έκειρε ρασοφόρο, αργότερα τον χειροτόνησε διάκονο, ενώ σε λίγο καιρό αναπαύθηκε εν Κυρίω.

Αναζητώντας ο άγιος Γεώργιος έναν άλλο πνευματικό πατέρα, πήγε στον ηγούμενο Παΐσιο που εκείνο τον καιρό ασκήτευε στην σκήτη του Προφήτη Ηλία του Αγίου Όρους. Λόγω της αύξησης του αριθμού των μοναχών, η σκήτη του Προφήτη Ηλία δεν τους χωρούσε όλους και ο ηγούμενος με όλο το κοινόβιο αποφάσισαν να αναχωρήσουν προς τις ρουμανικές χώρες στα μέρη του Νεάμτς. Ο άγιος Γεώργιος τον ακολούθησε, όμως έπειτα από λίγο καιρό τον κυρίευσε η επιθυμία επιστροφής στο Άγιον Όρος.

Στον δρόμο προς τον Άθωνα σταμάτησε στο Βουκουρέστι σε έναν παλιό του φίλο, τον ιερομόναχο Μακάριο, μαθητή κι αυτόν του αγίου Παΐσιου. Αυτός τον παρουσίασε στον μητροπολίτη Γρηγόριο Β΄ της Ουγγροβλαχίας, ο οποίος τον παρακάλεσε να παραμείνει σε όποιο μοναστήρι επιθυμούσε. Ο άγιος εναντιώθηκε, επειδή δεν αισθανόταν άξιος για ένα τέτοιο έργο, ο μητροπολίτης όμως, για να τον αναγκάσει να παραμείνει, του απαγόρευσε να ξαναπάει στο Άγιον Όρος. Τότε, στενοχωρημένος ο όσιος ζήτησε αναβολή για μερικές ημέρες, προκειμένου να δώσει μία απάντηση.

Άρχισε να νηστεύει και να προσεύχεται με δάκρυα προς την Παναγία και τον άγιο Ιεράρχη Νικόλαο. Έπειτα από πολλή νηστεία και κόπο αποκοιμήθηκε και εμφανίστηκε σε αυτόν ο άγιος Νικόλαος και του γέμισε την καρδιά από πνευματική χαρά, επειδή του είπε να παραμείνει εκεί και να του καθαρίσει τον τόπο από τα άγρια θηρία. Την άλλη ημέρα, ο άγιος ρώτησε τον πατέρα Μακάριο αν υπάρχει κάπου κάποια εγκαταλελειμμένη σκήτη προς τιμήν του αγίου Νικολάου, ενώ ο πατήρ Μακάριος δύσκολα θυμήθηκε την σκήτη της Τσερνίκα.

Η σκήτη ήταν θεμελιωμένη σε ένα νησάκι μιας λίμνης κοντά στο Βουκουρέστι. Η τοποθεσία ήταν εντελώς έρημη και γεμάτη από άγρια ζώα. Αναχώρησαν και οι δύο να δουν την τοποθεσία. Βρήκαν τελικά έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, ο οποίος γνώριζε το μονοπάτι. Πέρασαν ένα ποτάμι και έφθασαν σε μια ερειπωμένη εκκλησία. Μόλις μπήκαν στο Άγιο Βήμα, είδαν μπροστά τους ένα φοβερό φίδι. Τότε ο άγιος του είπε ήρεμα: «Αγαπητό μου, μέχρι τώρα κατοικούσες εσύ εδώ. Τώρα, φύγε από τον τόπο αυτόν, να κατοικήσουμε εμείς». Και αμέσως το φίδι έφυγε, ενώ οι άνθρωποι διηγούνται ότι δεν το ξαναείδαν στις γειτονικές ερημιές.

Το 1781, μαζί με δύο μαθητές του, εγκαταστάθηκε ο άγιος Γεώργιος στην Τσερνίκα. Πέρασαν πολλές δυσκολίες, καθάρισαν τον τόπο και μετά από περίπου δύο χρόνια είχε μαζευτεί ένα κοινόβιο από 16 αδελφούς. Έπειτα από τρία χρόνια το κοινόβιο απαριθμούσε 33 αδελφούς, οι οποίοι είχαν ήδη κτίσει τα κελλιά και το αρχονταρίκι. Φθάνοντας το κοινόβιο τους 130 αδελφούς, τους δόθηκε και το μοναστήρι Καλδαρουσάνι και ο άγιος έστειλε ένα μέρος των πατέρων εκεί.

Το έτος 1806, ευρισκόμενος στο μοναστήρι Καλδαρουσάνι και γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι πλησιάζει το τέλος του, συγκέντρωσε τους αδελφούς και ζήτησε συγχώρηση απ' όλους, τους συγχώρεσε όλους και τους είπε λόγια ωφέλιμα. Αναχώρησε κατόπιν για την Τσερνίκα, όπου αρρώστησε πιο βαριά και στις 3 Δεκεμβρίου του 1806, ημέρα Κυριακή, ο άγιος κοιμήθηκε.

Ο άγιος Γεώργιος με την προσευχή και τη δύναμη του προσωπικού του παραδείγματος, αναζωογόνησε την μοναστική ζωή της Μουντένιας κατά την αθωνικο-παϊσιανή παράδοση, επειδή μέχρι τον ερχομό αυτού του οσίου είχαν σχεδόν χαθεί τα κοινόβια σ' αυτή την χώρα. Έγινε αγαπητός σε όλους για την αγάπη και την απλότητά του, και κυρίως για τον γλυκό του λόγο, ο οποίος μπορούσε να βγάλει δάκρυα και από την πέτρινη καρδιά.